

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування
Кафедра державного управління
та місцевого самоврядування

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

збірник наукових праць
Випуск 1
(2014 р.)

Рівне – 2014

Зміст випуску

<i>ТЕОРЕТИКО-МЕТОДО-ЛОГІЧНІ АСПЕКТИ</i>	Кальниш Ю. Г. Особливості кадрового забезпечення сучасних політичних процесів в Україні.....	7
<i>ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Балабаєва З. В. Особенности государственного управления в эпоху социальных сетей	13
	Скрипчук П. М., Строченко Н. І. Адаптація законодавчо-нормативних документів України до ЄС.....	17
	Цимбалюк В. І. Роль правової інформатики в уніфікації управлінських документів.....	21
	Акімова Л. М. Становлення державного фінансового контролю в Україні.....	24
	Бова Т. В., Вострікова Н. В. Аналіз засад басейнового принципу як механізму державного управління водними ресурсами.....	30
	Бутник Е. А. Особенности формирования государственно-частного партнерства в Украине.....	34
	Іванюта П. В. Особенности державного регулювання економіки за допомогою програмно-цільового управління.....	40
	Романенко Є. О. Формування позитивного іміджу української держави як стратегічний напрям державної комунікативної політики.....	46
	Бондарчук Н. В., Пугач А. М. Механізми державної підтримки сільського розвитку.....	54
	Гаман С. М. Глобалізація інвестиційних процесів як унікальна можливість сталого розвитку країни.....	60
<i>ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ</i>	Алейнікова О. В., Маланчук Л. О. Державне управління сферою надрокористування.....	64
<i>ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Щесюк С. В. Взаємодія місцевих органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у розвитку туристичної індустрії Рівненщини.....	67
	Павлов В. І., Пивоварчук Л. В. Процеси адаптації вітчизняної соціальної політики до європейських вимог.....	71
	Крачунов Х., Кинджакова Е. Проблеми и възможности за управление на устойчиво развитие на селските и граничните територии в Североизточен район на планиране чрез система за мониторинг.....	74
	Міщук І. В., Пасічнюк В. Б. Актуальні проблеми сфери муніципальних послуг, що надаються органами місцевого самоврядування в Україні та шляхи їх вирішення.	79
	Okorskiy V. P., Sribna E. Problems and Prospects of Improving the Quality of Management Training.....	84

	Ковшун Н. Э.	
	Проблемы обеспечения устойчивого водопользования в Украине.....	88
	Олійченко І. М., Дітковська М. Ю.	
	Удосконалення системи електронних послуг в органах державної влади.....	92
	Міщук Г. Ю.	
	Розвиток корпоративних соціальних інвестицій: нові можливості державного регулювання трудових відносин.....	98
	Самолук Н. М.	
	Грейдинг як інструмент ефективного управління персоналом.....	103
	Савонік Н. І., Пшеюк О. О.	
	Легалізація територіальної громади – перший етап розширення її повноважень.....	108
	Антонова С. Є.	
	Реалізація державної молодіжної житлової політики на місцевому рівні.....	111
	Коваленко М. М.	
	Богословська спадщина та державне управління: закономірність синтезу.....	116
	Гаман М. В.	
	Стратегія та напрями забезпечення фінансово-економічної безпеки держави в контексті регуляторної реформи.....	122
	Лопушинський І. П.	
	Люстрація як спосіб очищення влади: українські реалії та перспективи	128
	Сазонець І. Л.	
	Трансформація системи державного регулювання міграційних процесів та заходів протидії торгівлі людьми.....	131
<i>ЗАРУБІЖ-</i>	Акімов О. О., Рибак І. П.	
<i>НИЙ ДОСВІД</i>	Кадрове забезпечення державного управління: досвід зарубіжних	
<i>ДЕРЖАВ-</i>	країн.....	137
<i>НОГО</i>	Корбутяк В. І.	
<i>УПРАВЛІННЯ</i>	Проблеми впровадження електронного документообігу в Україні та їх вирішення на прикладі Естонії.....	145
	Śmiel Sylwia	
	Polityka prawna Unii Europejskiej wobec dziecięcej turystyki seksualnej....	150
	Малиновська О. А.	
	Шляхи вирішення проблеми внутрішніх переміщених осіб: деякі уроки із зарубіжного досвіду.....	154
	Yakymchuk A.	
	The International Experience of Management of the Preservation of biodiversity: Innovative Approach.....	163
	Вимоги до оформлення статей.....	169

Contents of this issue

<i>THE THEORETICAL AND METHO- DOLOGICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Kal'nysh Y.	The Features Staffing Contemporary Political Processes in Ukraine	7	
	Balabaeva Z.	The Features of Public Administration in the Era of Social Networks.....	13	
	Skrypchuk P., Strochenko N.	Adaptation of Legislative and Regulatory Documents of Ukraine to the EU...	17	
	Tsymbaliuk V.	The Role of Legal Informatics in the Unification of Administrative Documents.....	21	
	Akimova L.	The Formation of the State Financial Control in Ukraine.....	24	
	Bova T., Vostrikova N.	The Analysis of Basein Principle as a Mechanism of state Water Resources Management.....	30	
	Butnyk E.	The Features State-Formation Private Partership in Ukraine.....	34	
	Ivaniuta P.	The Features of State Regulation of Economy by Means of Program-Target Management.....	40	
	Romanenko E.	The Creating a Positive Image Ukrainian State as a Strategic Direction of State Communication.....	46	
	Bondarchuk N., Pugach A.	The State Support Rural Development.....	54	
	Gaman S.	Globalization Investment Process as a Unique Opportunity for Sustainable Development.....	60	
	<i>THE PRACTICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Aleinikova O., Malanchuk L.	The Public Administration of Subsoil Use.....	64
		Schesyuk S.	Cooperation of Local Executive Authorities and Local Authorities in the Development of Rivne Region Tourism Industry.....	67
		Pavlov V., Pivovarchuk L.	The Process of Adapting Domestic Social Policy to European requirements.....	71
		Krachunov H., Kindzhakova E.	Problems and Opportunities for Susnainable Management of Rural and Border Areas in North-East Planning Region.....	74
Mishchuk I., Pasichnyuk V.		The Actual Problem Areas of Municipal Services Provided Local Government in Ukraine and Solutions.....	79	
Okorskiy V. P., Sribna E.		Problems and Prospects of Improving the Quality of Management Training...	84	
Kovshun N.		The Problems of Sustainable Water Use in Ukraine.....	88	
Oliychenko I., Ditkovska M.			92	

	The Improvement electronic services in public authorities.....	
	Mishchuk G.	
	The Development of Corporate Social Investment: New Opportunities Public regulation of labor relations.....	98
	Samoliuk N.	
	Grading as a Tool for Effective Management of Resources.....	103
	Savonik N., Psheyuk O.	
	The Legalization territorial community – the First Phase Expansion of its Powers.....	108
	Antonova S.	
	The Implementation of State Youth Housing Policy at Local Level.....	111
	Kovalenko M.	
	The Theological Heritage and Governance: Synthesis pattern.....	116
	Gaman N.	
	Strategy and Areas of Providing Financial and Economic Security in the Context of the State Regulatory Reform.....	122
	Lopushynskyy I.	
	The Lustration as a Method of Cleaning Power: Ukrainian Realities and Prospects.....	128
	Sazonets I.	
	Transformation of Public Administration System of Migration Processes Regulation and Countermeasures Stores People.....	132
<i>THE FOREIGN GOVERNMENT EXPERIENCE OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Akimov O., Rybak I.	
	The Staffing of Public Administration: Foreign Experience.....	137
	Korbutiak V.	
	The Problems of Ukraine Electronic Documents and Solutions on Example of Estonia.....	145
	Chmel' S.	
	Legal Policy on Child Sex Tourism in the European Union.....	150
	Malynows'ka O.	
	Solutions to the Problem of Internally Displaced Persons: Some Lessons From the World Experience.....	154
	Yakymchuk A.	
	The International Experience of Management of the Preservation of Biodiversity: Innovative Approach.....	163
	Requirements for Authors	169

Теоретико-методологічні аспекти державного управління

3. Шульженко Ю.Л. Конституционный контроль в России / Ю.Л. Шульженко. – М. : ИГПАН, 1995. – 175 с.
4. Закон Союза Советских Социалистических Республик о Контрольной палате СССР // Контроллинг. – 1991. – № 4. – С.5–10.
5. Конституція України: від 28 червня 1996 р. //Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст.141.
6. Рішення Конституційного Суду України від 01 жовтня 1996 року «Про тлумачення статті 98 Конституції України» (справа щодо конституційності тлумачення Верховною Радою України статті 98 Конституції України) від 11 липня 1997 року № 3-зп // Офіційний вісник України. – 1997. – № 29. – С. 85.
7. Висновок Конституційного Суду України у справі за зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності проекту Закону України «Про внесення змін до статті 98 Конституції України» вимогам статей 157 і 158 Конституції України (справа про внесення змін до статті 98 Конституції України) від 25 березня 1999 року № 1-в/99 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 28. – Ст. 1378.
8. Звіт Рахункової палати за 2004 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.acrada.gov.ua/achamber/control/uk/publish/article/main?art_id=374984&cat_id=32826.
2. Shokhin, S.O. (1999), "Problems and prospects of financial control in the Russian Federation", Finance and Statistics, Moscow, Russia.
3. Shulzhenko, J.L. (1995), "Constitutional control in Russia", IGPAN, Moscow, Russia.
4. "The Act of Union of Soviet Socialist Republics on the Control Chamber of the USSR", (1991), Controlling, vol. 4, pp. 5-10.
5. Konstitutsiya of Ukraine, 28 chervnya od 1996 r., (1996), Vidomosti Verkhovna Rada of Ukraine, vol. 30. - Article 141.
6. Decision of the Constitutional Court of Ukraine of October 1, 1996 "On the interpretation of Article 98 of the Constitution of Ukraine" (case concerning the constitutionality of the interpretation of Verkhovna Rada of Ukraine of Article 98 of the Constitution of Ukraine) on July 11, (1997), vol. 3-sn, Official Herald of Ukraine, vol. 29, p. 85.
7. The conclusion of the Constitutional Court of Ukraine in the case of application of the Supreme Council of Ukraine of expressing an opinion on the draft Law of Ukraine "On Amendments to Article 98 of the Constitution of Ukraine" with Articles 157 and 158 of the Constitution of Ukraine (case on the Amendments to Article 98 of the Constitution of Ukraine) on 25 March 1999 number 1-v/99, (2003), Official herald of Ukraine, vol. 28, Art. 1378.
8. "Statement of the Accounting Chamber in 2004", [Online]. - Mode of access: http://www.acrada.gov.ua/achamber/control/uk/publish/article/main? Art_id = 374984 & cat_id = 32826.

References:

1. Pogosyan, N.D. (1998), "Formation of the status of the Accounts Chamber of the Russian Federation (the historical and legal aspects of the problem and some modern)", State and Law, vol. 4, pp. 10-18.

Стаття надійшла до редакції 04.07.2014 р.

УДК 556.18.330.15

Бова Т. В.,
д.держ.упр., професор,
кафедра державного управління та місцевого самоврядування
Вострікова Н. В., аспірант,
Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне

АНАЛІЗ ЗАСАД БАСЕЙНОВОГО ПРИНЦИПУ ЯК МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ВОДНИМИ РЕСУРСАМИ

Bova T.,
Doctor of Public Administration, Professor,
Department of Public Administration and Local Government
Vostrikova N., a graduate student
National University of Water Management and Nature Resources Use, Rivne

ANALYSIS OF BASEIN PRINCIPLE AS A MECHANISM OF STATE WATER RESOURCES MANAGEMENT

Розглянуто теоретичні засади басейнового принципу управління водними ресурсами. Проаналізовано закордонний досвід впровадження басейнового принципу як механізму державного управління використанням, охороною та відтворення водних ресурсів. Визначено основні засади басейнового принципу управління, що є актуальними до впровадження в Україні.

Рассмотрены теоретические основы бассейнового принципа управления водными ресурсами.

Директива ЄС визначає основні принципи управління водними ресурсами та шляхи досягнення необхідної якості води, безпечного стану річок та водойм. Одним із головних принципів, викладених у Директиві, є впровадження інтегрованої басейнової моделі, що базується на засадах басейнового принципу управління і визначає водну політику держави [2].

Специфіка державного управління використанням, охороною та відтворенням водних ресурсів обумовлена властивостями основного продукту (послуги), що виробляється:

1) обмежений, умовно відновлювальний природний ресурс – компонент неживої природи, який не виробляється людиною, не має взаємозамінюваних аналогів, швидкість відновлення якого нижче рівня його господарського споживання;

2) користується стійким попитом, який перевищує обсяги пропозиції – лише 2% наявних водних ресурсів відноситься до прісних вод у складі покривних і гірських льодовиків, менше 1% – природних водойм. За прогнозами Продовольчої та сільськогосподарської організації по водним ресурсам (*FAO Water*) під егідою Організації Об'єднаних Націй (ООН) станом на 2025 р. близько 1,8 млрд. людей буде жити в регіонах з абсолютним дефіцитом води питної якості [3];

3) нерівномірно розподіляється за територіальними та сезонними ознаками – створює диспропорції між наявністю природних запасів вод та фактичною потребою у воді за різними природно-географічними регіонами. Споживацьке втручання у роботу природної гідрографічної мережі, яке не враховує екологічної місткості водних екосистем, збільшує техногенне навантаження на водні ресурси та загрозу їх деградації;

4) безперервно сполучується у природному обігу речовин – розповсюдження енергії та забруднюючих речовин має транскордонний характер. Будь-який вплив на складовий елемент (озеро, річку, підземний водоносний горизонт, тощо) через складну систему причинно-наслідкових зв'язків змінює кількісний та якісний стан природної водної мережі в цілому.

Перехід до басейнової моделі управління водними ресурсами – досить складний і тривалий процес. Він розпочинається з визначення водної політики, створення правової бази і системи фінансування.

Управління водним господарством за басейновим принципом поділяється на три типи управління [5]:

1. екосистемне управління - вирішення проблем водозабезпечення й охорони вод в рамках водних екосистем, межами яких є басейнові простори, і у відповідності з вимогами їх цілісного та сталого розвитку;

2. державне управління - через спеціально уповноважені басейнові органи управління використанням та охороною вод і водних об'єктів;

3. економічне регулювання використання та охороною вод, загальна сума інвестицій у водне господарство оплачується користувачами води.

Обов'язковою умовою функціонування басейнового принципу є відкритість процедур обговорення та прийняття фінансових рішень для учасників всіх зацікавлених сторін, інформаційний доступ громадськості щодо басейнової водної політики та екологічних програм на всіх стадіях їх розробки та впровадження.

Основні уявлення гідрології суші й інших наук, що вивчають водні ресурси, тісно пов'язані з концепцією басейна. Фундатором басейнового підходу в науках фізико-географічного циклу вважається Р. Хартон. Басейновий принцип вже набув поширення у світі. Так, у Франції ще у 1965 році були законодавчо закріплені його основи, у 1984 році він був рекомендований ЮНЕП, а у 1989 році у звітах країн-членів ЄЕС він був визнаний як найбільш ефективний з еколого-економічної точки зору [4].

Аналіз основних концепцій у галузі низки європейських, американських та азійських країн дозволив визначити шість організаційно-економічних підходів до управління водними ресурсами:

1) приватизаційний підхід притаманний для Франції та Великобританії, який характеризується цілеспрямованим реформуванням системи управління відповідно до басейнового принципу управління та передачею водогосподарського комплексу у приватну власність. Здійснення послуг з водопостачання та водовідведення приватними компаніями призвело до монополізації галузі та підвищення цін на воду. Доцільність реформ обумовлено зростанням екологічної кризи, викликані екстенсивним підходом до економічного розвитку та надмірним техногенним навантаженням на водні ресурси;

2) традиційно-історичний підхід властивий країнам, які вимушені штучно регулювати водообмін починаючи з античних часів (Іспанія, Португалія та Нідерланди). Формування системи басейнового управління водними ресурсами пов'язано із природно-географічними умовами, які дестабілізували гідрографічний режим водних об'єктів;

3) адміністративно-територіальний підхід (яскраво виражено у Німеччині) відрізняється від решти підходів ігноруванням природно-гідрографічних особливостей розповсюдження водних ресурсів із орієнтуванням на адміністративно-територіальний устрій загальнодержавної системи управління;

4) природно-ландшафтний підхід (Швеція, Данія, Фінляндія), який характеризується поширенням приватної власності на водні об'єкти та узбережжя для фізичних осіб. Формування системи управління водними ресурсами за басейновим принципом

Теоретико-методологічні аспекти державного управління

відбулося природнім шляхом та обумовлено специфічністю структури гідрографічної мережі – переважання широких озерних котлованів, вузьких долин, водоспадів, із озероподібними розширеннями, що виконують роль природних водосховищ;

5) постколоніальний підхід (США, Канада, Австралія), загальною рисою якого є значна ліберальність та розгалуженість водоохоронного законодавства на регіональному рівні. Нормативно-правові акти, які визначають водні відносини різних адміністративно-територіальних утворень (штати, провінції), можуть суперечити один одному. Перехід до управління відповідно до басейнового принципу здійснено внаслідок надмірного техногенного перетворення гідрографічної мережі та утворення напівштучних водних об'єктів, функціонування яких вимагало постійної підтримки;

б) адміністративно-командний підхід (Російська федерація, Китайська Народна Республіка): поєднує частково-басейновий (для окремих крупних річок) та адміністративно-територіальний підходи до управління водними ресурсами. Характеризується виділенням галузевого рівня управління та тотальним державним контролем за усіма напрямками водоохоронної діяльності і фінансовими потоками.

Аналізуючи світовий досвід басейнового управління водними ресурсами, можна виділити основні його моделі: англійська модель повної приватизації; французька модель приватизації через делегацію повноважень, що характеризується надто низьким рівнем зобов'язань приватних операторів перед державним сектором; німецька модель часткової приватизації із створенням наглядової ради.

Зміст басейнового управління полягає в тому, що на загальнодержавному рівні стратегічні цілі, водну політику країни визначатиме Національна Рада з водних проблем, виконавчим органом якої може бути державний орган управління водним господарством, який за дорученням Ради розроблятиме законодавчо-правову і нормативно-методичну базу. Представницький басейновий орган створюється у формі басейнової ради [2].

Басейнові ради є головними басейновими координаторам, дорадчими органами, що діють на громадських засадах. Виконавчим басейновим органом мають бути Басейнові управління водних ресурсів. Вертикаль управлінських структур в межах водозабірної площі басейну продовжують обласні управління водного господарства, які на місцевому рівні здійснюють функції планування, координації і контролю за використанням, охороною та відтворенням водних ресурсів.

На підставі узагальнення європейського досвіду визначаються такі функції системи басейнового

управління:

1. Управління передбачає врахування і використання всіх видів водних ресурсів;
2. Взаємопов'язаність усіх видів водокористувачів і всіх учасників процесу управління водними ресурсами в організації по горизонталі між галузями і по вертикалі між рівнями водогосподарської ієрархії;
3. Суспільна участь не тільки в управлінні, але й у фінансуванні, підтримці, плануванні і розвитку водогосподарської інфраструктури;
4. Пріоритет природних вимог в діяльності водогосподарських органів;
5. Націленість на водо збереження і боротьбу з непродуктивними втратами води, управлінням попитом на воду, разом з управлінням ресурсами;
6. Інформаційне забезпечення, відкритість і прозорість системи управління водними ресурсами;
7. Економічна і фінансова стабільність управління.

Основним аспектом в впровадженні басейнового принципу управління в Україні, була розробка організаційної структури управління водними ресурсами на загальнодержавному рівні та регіональному рівнях, що враховувала б усі теоретичні засади та досвід впровадження інших країн.

Враховуючи досвід управління водними ресурсами європейських країн, впровадження нових підходів у практику державного управління водними ресурсами проводиться поступово у три етапи:

□ перший етап передбачає розробку і апробацію пілотного проекту з організаційно-економічного і практичного опрацювання моделі управління, використання і охорони вод на основі басейнового принципу;

□ другий етап полягає в підготовці повного пакету законодавчих, нормативно-правових, інструктивних та методичних документів з управління, використання і охорони вод на основі результатів організаційно-економічного експерименту, набутого в процесі запровадження пілотних проектів;

□ третій етап має на меті завершення створення Басейнових управлінь та Басейнових рад по всіх басейнах на основі прийнятих законодавчих та нормативно-правових актів, а також укладених Басейнових угод, тобто, створення системи державного управління водними ресурсами в річкових басейнах України, що забезпечить сталий розвиток економіки держави, участь територіальних громад, громадськості та водокористувачів у розподілі і охороні водних ресурсів.

Приклади іноземних країн в управлінні водними ресурсами показують загальні переваги такого підходу, особливо враховуючи динаміку водних відносин:

1. При введенні єдиної керуючої організаційної структури в комплексній гідрографічній системі,

Теоретико-методологічні аспекти державного управління

водокористування приводиться до вимог користування водою;

2. Система погоджених правил визначає права, обов'язки і відповідальність кожного водокористувача і, в той же час, організовує поділ води і внесок в експлуатацію системи;

3. Існує загальне розуміння, що така узгодженість є вигідною для всіх, тобто середній дохід кожного водокористувача вище, коли всі водокористувачі співпрацюють, а не конкурують.

Для подальшого впровадження басейнового принципу управління необхідно забезпечити на державному рівні розробити і затвердити організаційну структуру та функціональну схему впровадження басейнового принципу управління; розробити і затвердити відповідні нормативно-правові акти; розробити методичну базу водогосподарської і екологічної інвестиційної діяльності та функціонування управлінської інфраструктури в басейнах основних річок.

Висновки

Таким чином, застосування засад басейнової моделі управління у державному механізмі використання, охорони та відтворення водних ресурсів України, забезпечить екологізацію усіх управлінських дій та заходів, що здійснюються в процесі використання водних ресурсів, запровадження механізму економічного стимулювання природоохоронної діяльності суб'єктів господарювання, ефективне планування стану водних ресурсів та зниження антропогенного тиску на них, акумулювання зусиль для запобігання й подолання катастроф, пов'язаних з водою.

Література:

1. Авакян А. Б. Рациональное использование и охрана водных ресурсов / А. Б. Авакян, В. М. Широков. – Екатеринбург : Виктор, 1994. – 312 с.
2. Водна Рамкова Директива ЄС 2000/60/ЄС. Основні терміни та їх визначення. - Київ, 2006. – 240 с.
3. Духовный В. А. Интегрированное управление водными ресурсами: от теории к реальной практике. Опыт Центральной Азии / В. А. Духовный, В. И. Соколов, Х. Мантритакае. – Ташкент : НИЦ МКВК, 2008. – 364 с.
4. Калініченко Л. І. Управління водогосподарськими комплексами: навчальний посібник / Л. І. Калініченко, Б. П. Карук, О. І. Тищенко. – К. : ДІУЕВР, 2000. – 328 с.
5. Сташук В. А. Еколого-економічні основи басейнового управління водними ресурсами / В. А. Сташук. – Дніпропетровськ : Зоря, 2006. – 480 с.

References:

1. Avakjan, A. B. and Shirokov, V. M. (1994), Racional'noe ispol'zovanie i ohrana vodnyh resursov [Rational use and protection of water resources], Viktor, Ekaterinburg, Russian.
 2. Ukraine Ministry of Justice (2006), Vodna Ramkova Dyrektyva Yevropejs'koho Soiuzu 2000/60/YeS. Osnovni termini ta ikh vyznachennia [EU Water Framework Directive 2000/60/EC. Basic Terms and Definitions], Kyiv, Ukraine.
 3. Duhovnyj, V. A. Sokolov, V. I. and Mantritalake, H. (2008), Integrirovannoe upravlenie vodnymi resursami: ot teorii k real'noj praktike. Opyt Central'noj Azii [Integrated water resources management: from theory to real practice. Central Asian Experience], NIC MKVK, Tashkent, Uzbekistan.
 4. Kalinichenko, L. I. Karuk, B. P. and Tyshenko, O. I. (2000), Upravlinnia vodohospodars'kymy kompleksamy: navchal'nyj posibnyk [Management of water services], DIUEVR, Kyiv, Ukraine.
 5. Stashuk, V. A. (2006), Ekoloho-ekonomichni osnovy basejnovoho upravlinnia vodnymy resursamy [Ecological and economic basis of the basin water resources management], Zoria, Dnipropetrovs'k, Ukraine.
- Стаття надійшла до редакції 01.07.2014 р.*

УДК 353.45:621

Бутник Е. А.,
кандидат наук по государственному управлению,
доцент кафедры государственного управления и местного самоуправления Национального университета водного хозяйства и природопользования, г. Ровно

ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАИНЕ

Butnyk E.,
PhD in Public Administration,
associate professor of the Public Administration and Local Government Department,
National University of Water Management and Nature Resources Use, Rovno

THE FEATURES STATE-FORMATION PRIVATE PARTNERSHIP IN UKRAINE